

oko edino samo, večidel pa poženo tudi očesa na obeh straneh in celó tiste, ki so bile z zemljo pokrite, tako, da iz enega tacega natiča po 3 do 6 očes izraste, ki se zamorejo še tisto jesen v ravno toliko mladik razdeliti.“

„Čeravno se smejo ti natiči že prvo leto presaditi, je vendar bolje, da ostanejo še eno leto na miru, ker bojo potem močnejši.“ —

„Da na tisto vižo, kakor se je popred natičenje skušalo, in če so natiče tudi v jabelka ali v krompir vtikali, ni sadjorejcem ta skušnja se po sreči sponašala, je prišlo od tod, ker se je verh (špica) cepičev zmiraj prost na zraku pušal. Ako se pa ta, kakor sem gori rekel, z zemljo zadela, bo cepič pod zemljo po verhunci (špici) vlago iz zemljo popival in se redil tako dolgo, dokler prva muzga spomladi ni izcimila perjiča in se koreninice niso napravile za serkanje tistega družega soka, po katerem živí natič in iz njega napravljeno novo drevesice.“

Gospodarska novica.

Kitajski sirk (sorgum ali holeus sacharatus).

Gospodarski časniki, še bolj pa druge novice ne morejo dosti hvaliti nekega sirka, ki je v Kini ali na Kitajskem doma, se kitajski sladkorni sirk imenuje in je nedavnej tudi v Evropo prenešen bil. Drugi sicer pravijo, da ravno ta sadež so že pred 50 leti na Laškem za poskušnjo sadili, — zakaj pa ga opustili, nam nihče ne pové. Mi nismo tistih, ki vsako novo stvar berž povzdigujejo; zato mislimo, da je bolj prav se ne prehiteti; če je ta sladkorni sirk res tako dober kakor pravijo, ga bojo kmali skusili v tistih deželah, kjer iz pése sladkor (cuker) delajo, zakaj ravno v ta namen je omenjeni sirk naj bolj čislán.

Ta novi kitajski sirk in pa koruza sta si nek močno podobna in se nek tudi ravno tako obdeluje, ker se od srede mesca aprila do konca maja v verstah ali pa kakor sicer žito seje. L. Vilmarin terdi, da po njegovih skušnjah eno steblo, ki 27 lotov vaga, 9 lotov nekega čistega soka v sebi ima, ki je sladak kakor da bi bil cuker v vodi raztopljen. Naj več sladkora ima steblo spodej in pa v sredi stebela.

Gospodarske skušnje.

(Špargeljnu s soljó gnojiti). Iz tega, da na nekterih primorskih bregovih divji špargelj raste, bi se samo po sebi smelo misliti, da k temu naj več pripomore slana morska voda. Na Francozkem je gosp. Bequerel skusil špargeljnu s soljo gnojiti. 27. decembra 1847 je pervikrat 8 stebel starega špargeljna v merzlo gredo z navadno parstjo presadil; 4 špargeljne je pognojil, vsacega z poldrugim lotom soli, 4 pa ne. S soljó pognojeni so pogнали 14 dni poprej; 27. aprila je vse odrezal; s soljó gnojeni so vagali 163 gramov, uni pa le 124. (10 gramov francoske vage je po naši toliko kot pol lota in $\frac{3}{4}$ kvint.) Večkrat je še to skušal, zato pravi, da je dobro, ako se vsakemu špargeljnu vsako leto, preden začne kalí poganjati, s kakim poldrugim lotom soli pognoji.

Zgodovinska čitanka.

Napad Kozakov na Carigrad v letu 1590.

Zgodovina nam pripoveduje, kako so Kozaki, prebivavci zdajne južne ruske države, preden so bili Rusii prispojani, sloveli v vojski in bitvi. Največ vojsk so imeli s Poljaki, Tatari in Turki. Zdaj se napravljajo na Carigrad po črnem morji.

Bil je petek, praznik Muhamedancov. Solnce se je ob bregovih žarilo, lesketal se je Carigrad v zlati bliščobi.

Kozaci, še deleč na morji, zagledaje svitlo mesto, zavpijejo s silnim glasom: „Stambul! Stambul“. Ali v tem zapoveduje ataman: „Na vesla, mladenči!“ in osemnajst sto vesel pluska na novo. Kozaske čajke leté po morji in kmali prispejo do brega.

„Stoj!“ — velí ataman — „z vsake čajke naj ide deset junakov na breg, petero s kosami!“ In dal je ukaz se zbrati v trideset kardelih na suhem. Pervi red vsacega kardela je nameril strel proti predmestju Pera, ostali trije redi so se postavili s kosami. Uni, ki so ostali pri čajkah, so se uterdili z nasipom in prikopom. Ataman izvleče sabljo, razvije zastavo, oglasé se bobni, Kozaci se zaženejo — na Carigrad.

V 240 mošejah doné molitve muftov in ulemov, ljudstvo kliče preroka svojega Muhameda. Sultan Amurat, véliki vezir Kizlar-aga, državni svetovavci, vse je zamišljeno v molitvi. Tiho je v mestu, prazne so ulice.

Na hip zagromé baterije v terdnjavah in čuje se silno pokanje pušk. Nekoliko jezdicev dirja po ulicah kričaje: Dablovi so v predmestju Pera! (tako so Turci zvali Kozake). Na to se pošlejo sultanu poslanci, da naj v imenu preroka boj začne. Janičarji se naglo zbirajo, spahi sedlajo konje. Ko bi trenil je vse v orožji. Iz seraja se prinese plajšč preroka, okrog kterega se zbirajo pravoverni. Sultan opase meč Muhamedov, se verže na konja snego-belega in zdirja proti predmestju Pera.

Vzeli so Kozaci že to predmestje in tudi drugo, Kasim-paša imenovano. Tisučero Arnavtov, ki so se v bran postavili, ni zamoglo odverniti napada Kozakov; zapodene preganjajo Kozaci do predmestja Galata. Med tem topovi z bašt in terdnjav streljajo na Kozake.

Nalevajko se zažene na predmestje Pera, v Kasim-pašo predre Čorba. Hlubočky razstavi strelce teterovske tako, da so se zamogli varovati za zidi zagradnimi. Butović je ropal hiše in blago pošiljal na čajke. In sam ataman se je vergel s 300 junaki silno na Galato, kjer je bila orožnica in palača Kapudana-paša (poveljnika brodovja).

Kolikor bolj so se umikali Arnavti, toliko hujše so pritiskali Kozaci; neprestrašeni od strelbe so pobijali gonjence s svojimi dolgimi kosami. V tem pride pomoč z orožnice, novi vojaki pridejo, se v brambo postavit, al sila begočih jih sabo podre. Zastonj se trudi aga, pritiskajočim se braniti. Kozaci ga nazaj pahnejo in predró na dvor orožnice. Arnavti padajo na tla ter prosijo za življenje. Zastava kozaska se vije na najviši bašti, ujete so ulekli k topovom, ki so režali na predmestje Pera in so bili prisiljeni jih spuščati na Turke. Trije oddelki Kozakov pod Sokolom so posedli arsenal. Kozaci postavijo dvajset topov proti branu Babihumajum.

Vse je šlo spešno od rok in po sreči. Ataman čakaje na Turke je stal pri topih in ni obrnil obraza od brana. Imenovani topničarji so silili Turke nabijati topove, in kdor se ni uklonil ukazu Kozaka, posnela mu je ostra kosa glavo.

Komaj se pred Janičarji odprejo vrata v brambo, velí ataman puške prožiti. O tej dobi razsujejo topovi sila ognja, dima in železa, brana se potrese v temeljnu in pred brano se zavalí val merličev. Janičarji, si pot napraviti, vale mertve, umirajoče in ranjene proč. Janičarji se na novo pripravljajo k napadu, al dvajset topov otomanskih ruši vse brane in novi nasip mertvih jim cesto zapre.

Dvakrat so bili turški pešci nazaj poderti, in posamezni konjiki so napadali v najhitrejšem diru junake, bunčuki so šumeli v povetru, sablje so se blesketale in turbani in kindžali, noži dolgi in široci, ktere so držali med zobmi, podobni so bili pisanim gadom. Konji, se je zdelo, da so se komaj dotikali zemlje s svojimi drobnimi nogami. To kardelo z velikim krikom se je bližalo predmestju, in čudil se je, kdor popred šaponov ni vidil. Kozaci jih sprejmejo z dobrimi puškami izza zida. Jezdici pridejo v nered, mnogi kričí „Allah“, hoče s konjem preskočiti zid, drugi padajo na tla, proseči milosti, tretji iščejo v bega rešitve. Zdaj

ni bilo več jezde, ampak bili so nasipi mrtvih in umirajočih. Tu se je vidil rudeči kaftan spaba; tam je ležal plajšč Albana; tu si je prizadeval jezdec priti spod konja, ker ležal je mertev na njem; tam je tergal konj uzdo, ktero je njegov gospod v skerčeni roki deržal.

Marni topi muzelmanski so trideset hiš porušili. Ataman veli: „Na svoje mesta! Deržite se do večera! Še malo časa in zmaga je naša! (Konec sledi.)“

Ozir v preteklo čase.

Svet nekdanj kakor zdaj.

„Nekdanj, nekdanj je bil svet vés dragač, vés bolji“ — slišimo tega in unega reči — zdaj je vés popačen, poln hudobij“. Kakor mrtvega navadno hvalimo, tako se hvala poje tudi preteklim časom. „O, nekdanj so časi bili!“

Če pa v te hvaljene čase posvetimo z lučjo zgodovine, bomo vidili te čase vse drugačne, kakor nekteri dan današnji o njih mislijo. Jez ne govorim tu od Sodome in Gomore in brezštevilnih drugih napačnost sveta nekdanjih časov; tudi Bog obvarij, da bi s hvalo povzdigoval sedanjost memo starih, — spisal sem te verstice in jih podam „Novicam“ le po nekem primerljivi. Pretekli teden sem v štacuni nekaj malega kupil in tergovec mi je blago zavil v 223. list dunajskega časnika (öst. kais. priv. Wiener Zeit.) od petka 29. sept. leta 1826. Ko kupljeno stvar domá spravim iz zavitka, ga preberam, kakor človek rad včasih stare pisanja pregleduje. In kaj nek sem bral v tem listu, ne na celi polji, ampak le na pol polji? Kar sem najdel, hočem ob kratkem povedati. Sledéče novíce so:

„3. sept. ni bilo v ječi Newgate na Angležkem nič manj kot 592 zapertih, med temi 100 žensk; imeli so ti hudodelci in hudodelke pred prvo porotno sodbo priti, 11 je bilo zatoženih zavolj umora, 38 zavolj ropa itd.“

„Iz Irskega se piše, da po več krajih razsajajo hude vročinske bolezni, ki naj bolj napadajo prosto ljudstvo in naj več izvirajo od strada. V taci nadlogah je že tisuč in tisuč revnih prosilo vlado, naj jim pripomore, da se preselijo v Ameriko“.

„V Londonu so moža zaperli; ki ima 5 žen; ravno je snubil šesto, ko ga je policija zasačila“.

„V grofovini Sommerset ste se dve dekleti zaljubile v enega mladega človeka, in ker je tudi on obé ljubil, ste se, ena drugi nevošljive, tako dolgo duksale (angležka šega), da so jih mogli ljudje s silo sak sebi spraviti“.

„V Parizu je 14. sept. zvečer ob 8. nek neznan človek nagovoril mlado šivarico, ki je ravno domú šla, naj mu dovoli, da jo spremi. Dekle se brani in noče uslišati nadležnika. On pa ne premišluje dolgo — plane čez njo in ji zasači Skrat nož v persi, da je na mestu umerla. Ko policija čez 2 dni zasledí stanovanje morivca in pride k njemu, da bi ga zaperla, ga najdejo zadušenega na tleh; z ogljem si je bil stanico zakuril in se tako zadušil“.

„Iz Bologne v rimski deržavi se piše, da je 10.000 škudov tistemu obljubljen, ki izda morivca kardinala Rivarola; tudi če je on sam morivec, prejme 10.000 škudov, ako pové, kdo ga je najel za to hudodelstvo“.

„Iz Zürich-a v Švajci se naznanja, da so morivca Šulthajsa Keller-a zvedili, in sta tedaj Pfyffer in Corragioni, po nedolžnem tega umora natolcevana, iz zapora izpušena“.

Vse to stoji na pol pol dunajskega časnika, kteri, kakor časniki dan današnji, ni namenjen le hudodelstva po svetu razglašati. Če pa je med mnogimi drugimi novicami na eni sami polpoli toliko novic te baže, se lahko sodi razloček od nekdanj in danes.

X. Y. Z.

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Pole v Istrii 22. febr. J. K. — V preteklem poletju sem vam tožil, da nimamo dežja, in zdaj moram tožiti, da

ga imamo preveč, ker od 16. p. m. nimamo več lepega vremena. Takrat smo imeli malo snega, potem je začelo deževati in dežuje še zmirej, da se ne vé kaj bo za polje iz tega. Bog daj dobro! — Od novega tukajšnjega gledišča sem Vam že pisal. V tem gledišču so napravili tudi dvorano, ki je res krasno poslopje za ples in druge veselice; olepšano je s podobami presv. našega cesarja in cesarice, in s podobo nadvojvoda Ferd. Maksa, ki je pravi dobrotnik temu kraju. On ne skerbí samo, da bi se ostanjki nekdanjih imenitnost ohranili, temuč si tudi veliko prizadeva mesto olepšati. Slišal sem, da bo od mesta do starega amfiteatra drevored zasadil; razun tega skerbí, da bi mesto potrebno vodo imelo, poklical je v ta namen že inženirja iz Tersta, da bi vodo na grad, v mesto in v arsenal spe-ljal. Nadvojvoda Ferd. Maks je, kakor vam je znano, vikši poglavar avstrijskega vojniškega brodogradstva, in je v kratkem času svoje delavnosti v brodogradstvu vse preuredil in iznova oživil; upravne dela je uprostit, uradnikom plačila povisal itd. Znaprej se ne bodo jemali v službo tako zvani frekventanti in praktikanti brez plačila v prvi dōbi službe, ampak praktikanti, sedaj elēvi imenovani, bojo dobili koj ko v službo stopijo, 200 fl. plačila; — 200 fl. je sicer malo, zares, ali če se pomisli, da v poprejšnjih časih so mogli taki praktikanti veliko let brez plačila služiti, je berž izzačetka to že nekaj. Druge stopnje uradnikov bodo tudi boljše plačevane. Pomorski uradniki so vojaški uradniki, njih zapovedi so vojaške. Mladencem, ki, doversivši sedmo in osmo šolo, ne vejo kam se podati, se sedaj pri mornarstvu po novi osnovi odpirajo službe, v kterih se že dá živeti, in komur je pri dobri obnaši sreča mila, tudi višjo stopnjo doseči.

Iz Šežanskega kantona. 15. dan t. m. že kesno zvečer se napravijo iz Tersta tri osebe (dva moža, eden oče štirih še majhnih otrok, drugi neporočen okoli 46 let star in pa mlada mati) po reški cesti proti domu v Slope, dobre 4 ure od Tersta. Burja je močno divjala. Vsi trudni pridejo že po polnoči v Herpelje, od kodar imajo le dobre pol ure še do doma. Tukaj nekoliko počijejo, se pri ognji v neki kerčmi ogrejejo in da bi laglej, kakor so mislili, do Slop prišli, poserkajo nekoliko žganja. V kerčmi se jim je sicer svetovalo v snegu in tako močni burji ne narej iti — al mater je gnala ljubezen do otročiča domu; gredo tedaj vsi, pa ne vedó, da grejo — smerti naprot. Temota, težka hoja po velikem snegu in močna burja, razun tega pa še popred popito žganje jih zmaga. Ko se dan naredí, najdejo vse tri zmerznjene, oba moža skupaj na nekem drevesu naslonjena, ženo pa nekatere korake bliže doma v germu, kamor jo je burja vergla. Povedali smo bravcem „Novic“ prežalostno prigodbo zato: naj bi bila prederznim svarilo, se v takem vremenu ne podajati v nevarnost in pa misliti, da jo bojo užugali z žganjem, ktero ravno še gotovšo smert prinese.

Ravno tisto noč se podá A. V. iz vasi D —, oče dvo-jih otrok, 37 let star, le majhne pol ure delec v vas M. na rop. Temna noč, močni piš burje in zameti se mu pri-pravni zdé, svoj hudobni namen srečno doseči. Pride v vas M., železni križ siloma iz okna neke bolj samotne žit-nice verže, gre noter, si nagrabi en žakelj žita in kar ga je mogel še v ruto zavezati. Al ker se mu je to še premalo zdelo, si sleče srajco, jo pri rokavih in zavratom zašije, in ravno tako z žitom nasuje; s tem trojnim bremenom ob-ložen hití proti domu. Nesel je namreč pet polovnikov, dva in pol pšenice čiste, in dva in pol mešanega žita. Že je bolj ko na polovici pota, in ko ravno na neki verh hriba v tako hudem vremenu prisopí, in se nekoliko počiti ukra-deno težo odloží — ga zadene božja pravica, — za mert-udom je namreč, kakor je zdravniški ogled spoznal, na-nagloma umerl. Ljudje so ga podnevi brez srajce in vse tri bremena z žitom napolnjene okoli njega našli. Kmalu so pa tudi žitnico brez železnega križa v oknu zagledali, in od nje zapazili sled, ki ga je tat, žito po malo stresaje,

6. oktobra je skopal krompir in je iz 7 verst med ječmenom pridelal 495 krompirjev, ki so vagali skupej 13 funtov in 11 lotov; ne enega ni bilo gnjilega med njimi. Na drugem prostoru brez ječmena pa je pridelal 842 krompirjev, ki so vagali 90 funtov in 24 lotov, izmed katerih pa je 165 bolnih bilo.

Če se te dve skušnji primerjate, je očitno: 1) da med žitom sajeni krompir ni gnjil, 2) da se ga pa med žitom po številu dvakrat, po vagi pa sedemkrat manj pridelala.

Krompir sajen med laško repico tako, da med dvema repicama je bil en krompir, je med 152 pridelanimi razun enega vseh zdrav bil; na tistem prostoru pa, kjer je bil v 6 verstah posajen tako, da je bila laška repica po 4 čevlje saksebi in krompir vmes, je pa med pridelanimi 301 bilo 44 gnjilih. Pa to ni bilo v vseh verstah enako, ampak bolj ko je krompir v senci laške repice stal, bolj zdrav je bil.

Te skušnje s predlanskimi skušnjami vred mi dajo pravico, da smem reči: da krompir ne gnjije, če se posadi v primerno senco, ali saj le malo. Tako piše gosp. prof. Hlubek.

Zgodovinska čitanka.

Napad Kozakov na Carigrad v letu 1590.

(Konec.)

Ostalih vojakov ni bilo treba spodbujati; oni niso drugega želeli, kakor se bojevati z neverci podnevi in ponoči. Sultan Amurat, razljuten zavolj zgube, se poslužil poslednjega sredstva: zapovedal je dobrovoljcem v sovraga se zagnati; Kihajabeg jih je vodil. Poznamo jih po černih kaftanih in tkanih turbanih; od njihovih sabelj se je utrinjal blesk, in v njih sredi se vije zastava preroka. Sinovi smerti vihrajo neprestrašeno naprej. Odprè se kervavo pozorišče. Pervi redi padejo pod terdnjavo od topov, ali zadnji preskočijo mertve. V drugo zagromé strelji kozaški, — novi kup mertvih, — al serčni se pripravljajo za nov napad.

Že je gerške topničarje prepadel strah, pa ataman ni zgubil poguma: zaničevavno pogleda na plašune in na svoje slavne viteze mladenče, skoči raz konja, postavi se na čelo 500 bojnikov in s krikom „naprej!“ so se gnali Kozaci, udarši v kose, za svojim atamanom.

Sprejeli so se na mostu širokega prekopa pred braniščem. Turški prostovoljci poprimejo za sablje, Kozaci zazvonijo nad glavami nevernikov s kosami. Majal se je most pod težo vojščakov; od obeh strani letajo vojaški oddelki k prikopu. Janičarji pridejo prostovoljcem na pomoč; pa Čorba in Butovič ne pustita svojih bratov brez podpore. Bitva terpi do večera. V tem predré mladi Konašević v gosto sredo turške vojske in s koso preseka sveto drevce, na katerem se je vila zastava preroka. Na kosce se je razdrobila žerd, verh se je odlomil, zastava preroka je padla na tla. To viditi se prestrašijo Turci in s žalostnim krikom se na strani raztečejo.

Strah predré celó v palačo Sultanovo. Pokliče se svetovavstvo, zakladi se nakladajo na vozove, in brana „topkapu“, kjer je poslednji cesar padel in kjer so Turci v Carigrad prišli, se zdaj odprè v pribežališče muzelmanom za Bospor. Ponosni ataman še nezadovoljen z zmago, hoče Carigrad v svoje roke dobiti. Ukaže tope nameriti proti brani, da bi jo razrušil. Kozakom je ukazal v redu stati in pripravljati se k naskoku. Topi pokajo, brana se streša. Kozaci se pripravljajo k naskoku — v tem zapazijo belo zastavo na brani. Umolknila je strelba, brana se je odperla, četni svetovavec muzelmanov pride ven. Ataman je stal na razvalini enega poslopja, njegovi krog njega.

Kihaja-bej, on, ki je vodil prostovoljce, je stal na

čelu poslancev, in vendar je z ošabnim čelom in smelim okom se približal sovražniku. „Kaj hočeš, muzelman?“ — ga upraša ataman.

„Kozak! Gospod moj in samovladar, vnuk Mahomeda, sin sonca, gospod na morji in na suhem, sultan Europe, Azije in Afrike mogočni, je razserden nad tvojo ošabnostjo in ti ukazuje, pobrati se iz njegovega gospodstva. Al pri vsi svoji serditosti ti vendar dovoli, sabo vzeti, česar želiš, ako urno odideš, — govori kaj češ?“

Desnica atamanova se je sama od sebe stegnila po ostri sablji, — al spominja se, da oseba poslanca je posvečena; tolaživši jezo zaverne takole: Povej ti svojemu sultanu, da bom jez še pred polnočjo vseh njegov seraj napolnil s Kozaci; povej mu, da bom vse njegove poslopja razrušil in vam nevernikom vsim glave vzel. Ako se pa pred menoj poniža in milosti prosi, prizanesem dostojnosti sultanski, pa mora mi plačati od vsih glav davek, in sicer dva korca suhega zlata, pet korcev suhega srebra, 5000 damascenk in ravno toliko dvocevjk janičarskih, 8000 jagatanov, pet vozov rudečega atlasa, osem vozov perziških preprog, dva voza najkrasnejših kož kašmirskih, 5000 bagdanskih pasov in ravno toliko astrahanskih kožuhov in 300 arabskih žrebcev — to vse za Ukrajno, za Kozake. Jez za-se tirjam konja belega ko sneg z ujzdo in sedlom, na kakoršnega se sultan useda, in kupo iz suhega zlata z vdelenimi safiri. Tudi naj dá 30 ladij za prepeljavo vsega tega čez morje, naj ukaže svetovavstvu in pašatom, da nas sprejemajo kakor naj boljše prijatle in dobrotnike muzelmanskega carstva. V tej noči ostane vse, kar je v predmestjih carigradskih, od nas vzetih, meni in mojim prijatlom. Ako mi zjutraj pripeljete, česar želimo, zapustimo gospodstvo muzelmansko. Odgovora čakam do dobe, ko se sonce do polovice skrije v morje. Ko ta doba preide, dam povelje k napadu.“

Kihaja-bej odgovori: „Tvoje tirjatve nesem gospodu svojemu; velika je milost in miloserčnost njegova! O pravem času bom dal odgovor, naj bo z besedo ali s kroglo.“

Na to se verne poslanec v seraj.

Ni še zatono sonce v morje, ko se verne Kihaja-bej s fermanom.

„Sultan, moj gospod, prisega v imenu preroka, na njegov grob v Meki in na sedmo nebo, da dá atamanu Kozaku“ (sledé tirjani darovi). Dalje prisega biti prijatel Kozakov, zapoveduje Tatarom spremiti Kozake do Ukrajne, kakor dobre prijatle svoje.“

„V imenu Boga kristjanov, pri terpljenji Odrešenika, pri prečistem spočetji presvete Device“ — govori za-se ataman — „prisegam ko prijatel zapustiti zemljo muzelmansko, in da jez in Kozaci bomo živeli kakor prijatli sultana.“

Dalje pravi Kihaja-bej: „Sultan moj gospod in gospodar bi rad obdaril tistega serčnega junaka, ki je prederl v sredo našo in je snel zastavo preroka. Govori junak, kaj tirjaš? Ali konje ali sabljo z zlatom vdeleno?“

Konašević stopi zmed verste in zaverne: „Muzelman! moje sveto je Bog-človek, Jesu iz Nazareta! Sabljo imam, zlata nepotrebujem; v naših stepah se pasejo dobri konji. Ako mi hoče sultan dar dati, njemu in meni dostojnega, naj mi dá sveti obraz Odreščenika, ki je zdaj shranjen v neki palači visoke Porte.“

Kihaja-bej se loči od atamana, ki govori svojim: „Bratje, pri Turcih je beseda sveta; noč je naša, — al zjutraj naj bo vsak na svojem mestu.“ —

„Slava atamanu!“ razlegalo se je na to po ulicah carigradskih.

Na jutro zgodaj so Kozaci zapustili Carigrad, ko so prejeli davek jim obljubljeni do poslednjega moža.

(Slov. Nov.)

Slovanski popotnik.

* Odbor celovski društva sv. Mohora je zastran izdaje sv. pisma v slovenskem jeziku, kteremu so presv.